

sig. En sådan drøftelse forud for sagens realitetsbehandling vil kunne bidrage til en begrænsning af dørlukning, idet det i visse tilfælde vil kunne bringes på det rene, om noget medlem overhovedet ønsker at fremdrage fortrolige forhold i forbindelse med sagens behandling.

Sondringen mellem den forudgående drøftelse af dørlukningsspørgsmålet og sagens realitetsforhandling vil kunne tydeliggøres ved, at § 10, stk. 1, 3. punktum, affattes således: „Spørgsmålet om, hvorvidt en sag giver grundlag for dørlukning, forhandles for lukkede døre, hvis dette bestemmes af kommunalbestyrelsen eller formanden.“

Spørgsmål 9.

Kan ministeren tiltræde, at formuleringen af § 10, stk. 1, 4. punktum, eventuelt ændres, således at sager, der behandles for lukkede døre, „bør“ foretages sidst?

Svar:

Udtrykket „bør“ er i almindelighed uheldigt i en lovtekst, da det kan give anledning til tvivl om, hvorvidt der er tale om en bindende retsforordning eller blot om en tilkendegivelse af, hvad lovgiveren anser for ønskværdigt.

Ved anvendelsen af ordene „så vidt muligt“ i forslaget § 10, stk. 1, 4. punktum, er det tilkendegivet, at en fravigelse af reglen om, at sager, der behandles for lukkede døre, foretages sidst, forudsætter, at særlige omstændigheder tilsiger det. Forslagets bestemmelse er i overensstemmelse med de gældende normalforretningsordener for såvel byråd som sogneråd, medens landkommunallovens § 8, stk. 2, sidste punktum, er sålydende: „Sager, der behandles for lukkede døre, foretages sidst.“ Købstadkommunalloven indeholder ingen herhenhørende bestemmelse.

Spørgsmål 10.

Bør ordet „bestyrelsesområde“ i § 21, stk. 2, ikke erstattes af „styrelsesområde“?

Svar:

Udtrykket „bestyrelsesområde“ i forslaget § 21, stk. 2, har en nær sammenhæng med det i samme paragrafs stk. 1 anvendte udtryk „bestyrelsen af de dem underlagte anliggender“. Sidstnævnte udtryk er i over-

ensstemmelse med affattelsen af de gældende normalstyrelsesvedtægter for såvel byråd som sogneråd.

Spørgsmål 11.

Kan ministeren foreslå et bedre ord end „påkendelse“, jfr. § 45, stk. 3, og § 46, stk. 2, f. eks. „afgørelse“?

Svar:

Kommunalbestyrelsens tilkendegivelse af, om der i anledning af revisionens udsættelser skal gøres ansvar gældende mod nogen, er af en noget anden karakter end kommunalbestyrelsens afgørelser i øvrigt, hvilket kan tale for bevarelsen af det hidtil i kommunallovgivningen anvendte specielle udtryk „påkendelse“ af regnskabsudsættelser. For så vidt man ønsker at anvende et andet udtryk end „påkendelse“, vil ordet „afgørelse“ vel nok være at foretrække.

Spørgsmål 17:

Ville en opdeling af Københavns kommune i flere kommuner muliggøre, at også dette område samt Frederiksberg kommune kunne inddrages under en generel styrelseslovs regler?

Svar:

Bestemmelserne om hovedstadens kommunale forfatning og styrelse har fra et tidligt tidspunkt adskilt sig fra de bestemmelser, der har været gældende for købstad- og sognekommunernes styrelse.

De gældende lovbestemmelser om Københavns kommunes styrelse findes i lov af 4. marts 1857 om bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale anliggender med senere ændringer, bl. a. lov nr. 75 af 18. marts 1938. Denne lovgivning indeholder i modsætning til styrelseslovgivningen for de øvrige kommunetyper en klar sondring mellem den besluttende myndighed (borgerrepræsentationen) og den udøvende myndighed (magistraten) i kommunens anliggender. Endvidere er reglerne om tilsynet i flere henseender specielle for Københavns kommune.

Det har ligget uden for kommunallovskommissionens kommissorium at gennemgå styrelseslovgivningen for København, og kommissionen har ikke foretaget undersøgelser vedrørende Københavns kommunes forhold.